

Kolmas luku, Hiljaa kuin kuolema, jatkuu Aamuruskon ensimmäiset säteet lankesivat maiseman ylle, nuotio oli hiipunut keoksi palaneita hiiliä, joiden valju lämpö herätti toverukset. Hralien nousi istumaan, ja venytteli raukeasti. Aurinko nousi taivaanrannan takaa, ja loi oranssinkeltaisena loistavia varjoja maahan. - Huomenta, Nedrem vastasi ja nousi istumaan polviensa varaan. - Oletko kunnossa, Nessa kysyi huolestuneena vilkuillen Hralienia välillä kulmiensa alta. - Olen.....kai, mutta kerro mitä kylälle tapahtui, Hralien pyysi, - Minulla on oikeus tietää. - Niin on, mutta se ei ole kovin kaunista kuultavaa..... - Aloita vain, hän sanoi tiukasti, kyllä minä pärjään. - Kolme päivää sitten, kylään ilmestyi joukko kerjäläisiä, jotka pyysivät meiltä yösijaa. Annoimme heille ruokaa ja paikan varastossa, tähän asti ihan tavallista.... Nedrem piti hermostuneen tauon, mutta jatkoi sitten, - Olin yöllä vartiossa ja näin kaiken, he tulivat ulos varastosta, ja jokin.... oli.... muuttunut.en osaa tarkemmin selittää. He kulkivat hetken aikaa ympäriinsä, mutta eivät tehneet mitään, sitten kerjäläiset hajaantuivat pitkin kylää, se oli outoa. Menin katsomaan. Kävelin yhden kerjäläisen luokse ja kysyin mitä tämä teki ulkona siihen aikaan. Hän kääntyi minua kohti ja olin antaa ylen..... Hralien kuunteli tarkkaan. - Mies oli kuollut, Nedrem kuiskasi, - Hänet oli tapettu hitaasti, ja tuskallisesti. Hänellä oli yhä sama ilme kuin silloin, kun hän oli kuollut, kauhua, puhdasta kauhua ja kyvyttömyyttä käsittää, sitten se kävi kimppeuni. Ehdin väistää, juuri ja juuri, mutta kuitenkin, tein heti hälytyksen. Osa meistä oli jo kuollut ja taistelemisen oli mahdotonta, yhdestäkin haavasta yksi meistä kuoli ja muuttui epäkuolleeksi. Niitä tuli koko ajan lisää lopulta meidän oli pakko paeta. En usko että kukaan muu kuin minä ja Nessa pääsimme pakoon. - Paitsi Luvien, Nessa kuiskasi katsellen nuotion sammuvia hiiliä, näin hänen juoksevan itään, eikä hän vastannut kun huusin. - Niin Luvien, minun pitää etsiä hänet, Hralien totesi, ja nousi huojuen jaloilleen. - Ja mitä sen jälkeen, Nessa kysyi huolestuneena. Hralien pysähtyi kesken askeleen ja kääntyi puolittain takaisin. Pienessä leirissä istuivat hänen ainoat jäljellä olevat ystävänsä, jotka katsoivat häntä peittelemättömän epätoivoisesti. Hralien oli hetken hiljaa. - En aio vaarantaa teitä, hän sanoi heille. - Siitä tulee vaarallista. - Luvien oli meidänkin ystävämme, ja me autamme löytämään hänet, Nessa vakuutti, - Muuten sinulla ei ole mitään toivoa. - Kiitos, Hralien kuiskasi kyynelten alkaessa valua pitkin poskiaan.